

Kniha Daniel – sto čtvrtá

Odhalení prorockého pravidla: porozumění vyšetřujícímu a vykonávacímu soudu v posledních dnech

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ustanovujeme prorocké pravidlo, které bylo označeno Lvím z pokolení Judova v Jeho díle odpečetění posledních šesti veršů Danielovy jedenácté kapitoly v „čase konce“ roku 1989, kdy byl Sovětský svaz smeten tajným spojenectvím mezi Ronaldem Reaganem a římským papežem. Ukázali jsme, že trojí aplikace Říma a pád Babylonu ztotožňují ženu a šelmu, na níž sedí a nad níž kraluje, ve Zjevení sedmnácté kapitoly.

Vylíčení ženy a šelmy v sedmnácté a osmnácté kapitole určuje postupný soud, který Bůh přivádí na novodobý Babylón, počínaje brzy přicházejícím nedělním zákonem a trvajícím až do chvíle, kdy Michael povstane a lidská doba milosti se uzavře. Toto časové období vyznačuje první část Božího výkonného soudu, který je vykonáván se směsí Jeho milosrdenství. Potom však při sedmi posledních ranách není s Jeho soudy smíšeno žádné milosrdenství. Tyto dva kroky byly rovněž odvozeny ve vyšetřujícím soudu, který započal 22. října 1844. Vyšetřující soud začal vyšetřováním a soudem mrtvých a 11. září 2001 začal vyšetřující soud živých.

Soud nad živými je rovněž rozdělen do dvou období; první začalo 11. září 2001 vyšetřováním a soudem těch, kteří jsou kandidáty na to, aby byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, neboť soud začíná domem Božím. Vyšetřující soud nad mrtvými se uskutečňoval pouze nad těmi, jejichž jména byla někdy během jejich života zapsána v knize života. Jména mrtvých, která byla zapsána a zaevidována, byla poté porovnávána s knihou hříchů. Měli-li nevyznané hříchy, byla jejich jména z knihy života vymazána. Vyšetřující soud nad živými je vymezen jako soud začínající domem Božím, kdežto u vyšetřujícího soudu nad mrtvými nebylo žádného takového vymezení zapotřebí.

Při vyšetřujícím soudu nad živými Boží slovo pečlivě uvádí, že tento soud v době zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc začal v Jeruzalémě, jímž je Boží církev. Bible podává o této skutečnosti druhé přímé svědectví.

Neboť přišel čas, aby soud začal od domu Božího; a jestliže nejprve začne od nás, jaký bude konec těch, kteří nejsou poslušni evangelia Božího? 1 Petr 4,17.

Soud nad živými začíná v Jeruzalémě, domě Božím, a existuje určitý čas, kdy tento soud začíná. Soud nad živými začíná v Jeruzalémě tehdy, když pisař s kalamárem prochází Jeruzalémem a klade znamení na muže i ženy, kteří vzdychají a nařikají nad ohavnostmi, jež se dějí v církvi i v zemi.

Třída těch, kdo nejsou poslušni evangelia, je v 7. kapitole Zjevení označena v protikladu ke sto čtyřiceti čtyřem tisícům, kde je Jan označuje jako veliký zástup. Veliký zástup představuje třídu živých duší, které jsou souzeny během období soudu nad živými a které plně neposlechly Boží

zákon, neboť uctívaly v papežův den slunce. Při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech budou ti, kdo byli zapečetěni andělem s písařským kalamárem v 9. kapitole Ezechiele, což je také zapečetění ze 7. kapitoly Zjevení, vyzdviženi jako korouhev. Tehdy budou ti, kdo nyní nejsou poslušni evangelia, pohnáni k odpovědnosti vůči sobotě sedmého dne.

„Křesťané minulých generací však zachovávali neděli v domnění, že tím světu biblický den odpočinku; a i nyní jsou v každé církvi, nevyjímaje ani římskokatolické společenství, opravdoví křesťané, kteří upřímně věří, že neděle je sobota ustanovená Bohem. Bůh přijímá upřímnost jejich úmyslu i jejich bezúhonnost před sebou. Avšak až bude zachovávání neděle vynucováno zákonem a svět bude poučen o závaznosti pravé soboty, tehdy kdokoli přestoupí Boží přikázání, aby uposlechl nařízení, které nemá vyšší autoritu než autoritu Říma, tím vzdá poctu papežství nad Bohem. Vzdává hold Římu i moci, která vynucuje ustanovení nařízené Římem. Uctívá šelmu i její obraz. Když pak lidé zavrhnou ustanovení, které Bůh prohlásil za znamení své autority, a namísto něho budou ctít to, co si Řím zvolil za odznak své svrchovanosti, přijmou tím znamení oddanosti Římu — ‚znamení šelmy‘. A teprve tehdy, až bude tato otázka takto zřetelně postavena před lid a oni budou přivedeni k volbě mezi Božími přikázáními a lidskými nařízeními, obdrží ti, kdo nadále setrvávají v přestupování, ‚znamení šelmy‘.“ Velký spor, 449.

Praporec těch, kteří jsou zapečetěni, je ten, kdo povolává ty, kteří nejsou poslušni evangelia, k poslušnosti.

A v onen den vyrostle kořen Jesse, který bude stát jako praporec národům; k němu se obrátí pohané a jeho odpočinutí bude slavné. A stane se v onen den, že Pán podruhé vztáhne svou ruku, aby získal zbytek svého lidu, který zůstane, z Asýrie a z Egypta, z Patrosu a z Kúše, z Élamu a ze Šineáru, z Chamátu i z mořských ostrovů. A vztyčí praporec národům a shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sezbírá od čtyř končin země. Izajáš 11,10–12.

Ti, kdo nyní neuposlouchají evangelium, jsou souzeni zaživa, avšak jejich soud musí následovat po vyšetřujícím soudu živých sto čtyřiceti čtyř tisíc, neboť mohou být varováni jedině tehdy, když během krize brzy přicházejícího nedělního zákona uvidí muže a ženy s pečeti Boží.

„Dílem Ducha svatého je usvědčovat svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Svět může být varován jedině tehdy, když uvidí ty, kteří věří pravdě, posvěcené skrze pravdu, jednající podle vznešených a svatých zásad a ve vysokém, ušlechtilém smyslu zjevující jasnou dělicí čáru mezi těmi, kdo zachovávají Boží přikázání, a těmi, kdo je pošlapávají nohama. Posvěcení Duchem vyznačuje rozdíl mezi těmi, kdo mají pečeť Boží, a těmi, kdo zachovávají podvržený den odpočinku. Až přijde zkouška, bude zcela jasně ukázáno, co je znamením šelmy. Je jím zachovávání neděle. Ti, kteří po vyslechnutí pravdy nadále pokládají tento den za svatý, nesou podpis člověka hříchu, který se domníval, že změní doby a zákony.“ Bible Training School, 1. prosince 1903.

Výkonný soud, v němž je vykonáno dílo třetího Eliáše, začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem. Skládá se ze dvou časových období; v prvním období jsou Boží soudy smíšené s milosrdenstvím vůči těm, kdo nyní neposlouchají evangelium, a poté následuje sedm posledních ran, které jsou vylity bez milosrdenství.

„Doba milosti již nebude trvat o mnoho déle. Nyní Bůh stahuje svou zadržující ruku ze země. Dlouho promlouval k mužům a ženám prostřednictvím svého Ducha svatého, avšak oni nedbali tohoto volání. Nyní promlouvá ke svému lidu i ke světu svými soudy. Doba těchto soudů je dobou milosti pro ty, kteří dosud neměli příležitost poznat, co je pravda. Pán na ně bude pohlížet něžně. Jeho srdce milosrdenství je pohnuto; jeho ruka je stále ještě vztažena, aby zachraňovala. Velké zástupy budou přijaty do bezpečného ovčince, kteří v těchto posledních dnech uslyší pravdu poprvé.“ Review and Herald, 22. listopadu 1906.

Ti, kteří nejsou poslušni evangelia, jsou „jiné ovce“, které Ježíš zaslíbil povolát, a uslyší jeho hlas, až je zavolá.

Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince; i ty musím přivést, a uslyší můj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastýř. Jan 10,16.

„Hlas“, který slyší, je druhým „hlasem“ ze Zjevení osmnácté kapitoly, jenž mocně volá při brzy přicházejícím nedělním zákonu, když je soud nad velikou nevěstkou zdvojnásoben, neboť naplnila svůj zkušební kalich hříchu.

„Prorok praví: ‚I viděl jsem jiného anděla sestupujícího s nebe, maje velikou moc; a země byla osvěcena slávou jeho. I zvolal mocně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon veliký, a učiněn jest příbytkem d'áblů‘ (Zjevení 18,1.2). To je totéž poselství, které bylo dáno druhým andělem. Babylon padl, ‚protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). Co je to víno? — Její falešná učení. Dala světu falešnou sobotu namísto soboty čtvrtého přikázání a opakovala nepravdu, kterou satan poprvé řekl Evě v Edenu — přirozenou nesmrtnost duše. Mnohé příbuzné bludy rozšířila široko daleko, učíc učení, jež jsou jen příkazy lidskými‘ (Matouš 15,9).“

„Když Ježíš započal svou veřejnou službu, očistil chrám od jeho svatokrádežného znesvěcení. Mezi posledními skutky Jeho služby bylo druhé očistění chrámu. Tak i v posledním díle varování světa jsou církvím dána dvě odlišná volání. Poselství druhého anděla zní: ‚Padl, padl Babylon, to veliké město, neboť napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). A v mocném volání poselství třetího anděla je slyšet hlas z nebe, který praví: ‚Vyjděte z něho, lide můj, abyste neměli účast na jeho hříších a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na jeho nepravosti‘ (Zjevení 18,4. 5).“ Vybraná poselství, kniha 2, 118.

Při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech započne postupný výkonný soud nad novodobým Babylónem a začne poslední období soudu nad živými, když se oba soudy překrývají. Třetí posel, který připravuje cestu pro dílo Posla smlouvy, představuje dílo v době soudu nad živými, jež začal 11. září 2001 a končí tehdy, když poslední z těch, kdo nyní neposlouchají evangelium, uslyší druhý hlas z 18. kapitoly Zjevení a vyjdou z Babylónu. Toto dílo označuje očistění a vyčištění chrámu sto čtyřiceti čtyř tisíc na počátku služby posla, který připravuje cestu, a poté vyčištění a očistění chrámu velikého zástupu na konci služby posla, který připravuje cestu pro Posla smlouvy.

Při brzy přicházejícím nedělním zákonu se zopakuje projev Boží moci, k němuž došlo o Letnicích.

„Nikdo z nás nikdy nepřijme pečeť Boží, dokud na našem charakteru bude jediná skvrna či poskvrna. Je na nás, abychom napravili vady svého charakteru a očistili chrám duše od každého poskvrnění. Potom na nás padne pozdní déšť, jako raný déšť padl na učedníky v den Letnic....“

„Co děláte, bratří, ve velikém díle přípravy? Ti, kteří se spojují se světem, přijímají světskou podobu a připravují se na znamení šelmy. Ti, kteří nedůvěřují sobě, kteří se pokořují před Bohem a očišťují své duše poslušností pravdě, ti přijímají nebeskou podobu a připravují se na pečeť Boží na svých čelech. Když vyjde nařízení a bude vtisknuta pečeť, jejich charakter zůstane čistý a neposkvrněný po celou věčnost.“ Testimonies, svazek 5, 214, 216.

Právě zde by bylo možno klopýtnout o zdánlivý rozpor v prorockém Slově, ačkoli to není nutné. O Letnicích v době učedníků nebylo poselství, které bylo zmocněno mocí, neseno k pohanům, jimiž jsou ti, kdo neuposlechnou evangelia při brzy přicházejícím nedělním zákoně. Poselství, které bylo o Letnicích zmocněno mocí, bylo neseno ke starověkému Izraeli, který se ještě po další tři a půl léta nacházel ve své poslední době milosti.

Sedmdesát týdnů je určeno tvému lidu a tvému svatému městu, aby byla ukončena přestoupení, aby byl učiněn konec hříchům, aby bylo vykonáno smíření za nepravost, aby byla uvedena věčná spravedlnost, aby bylo zapečetěno vidění i proroctví a aby byl pomazán Nejsvětější.
Daniel 9,24.

Poselství, které bylo o Letnicích zmocněno mocí, nebylo neseno k těm, kdo neposlechli evangelium, až do ukamenování Štěpána v roce 34. Sestra Whiteová na tuto skutečnost často poukazuje.

„Tehdy,“ řekl anděl, „potvrdí smlouvu s mnohými na jeden týden [sedm let].“ Po sedm let poté, co Spasitel vstoupil do své služby, mělo být evangelium kázáno zvláště Židům; po tři a půl roku samotným Kristem a poté apoštoly. „Uprostřed toho týdne dá přestat oběti i obětnímu daru.“ Daniel 9,27. Na jaře roku 31 po Kr. byl Kristus, pravá oběť, obětován na Golgotě. Tehdy se chrámová opona roztrhla ve dvě, čímž bylo ukázáno, že posvátnost a význam obětní služby pominuly. Nastal čas, aby pozemská oběť i obětní dar přestaly.

„Týden—sedm let—skončil roku 34 po Kr. Poté Židé ukamenováním Štěpána nakonec zpečetili své odmítnutí evangelia; učedníci, kteří byli pronásledováním rozptýleni, chodili všude a zvěštovali slovo“ (Sk 8,4); a krátce nato byl obrácen Saul, pronásledovatel, a stal se Pavlem, apoštolem pohanů.“ Touha věků, 233.

Poselství, jež bylo zmocněno o Letnicích, padesát dní po Kristově vzkříšení, odpovídá nedělnímu zákonu, kdy evangelium volá Kristovo jiné stádo ven z Babylóna; přesto až po třech a půl letech po kříži Židé „zpečetili své odmítnutí evangelia“ a poselství pak přešlo k pohanům, kteří byli těmi, kdo tehdy neuposlechnuli evangelium. Zdánlivý rozpor je umocněn tvrzením, že roku 34 po Kr. Židé zpečetili své odmítnutí evangelia, neboť sestra Whiteová říká něco jiného.

„Poněvadž celý obřadní řád byl symbolickým předobrazem Krista, neměl bez Něho žádnou hodnotu. Když Židé zpečetili své odmítnutí Krista tím, že Ho vydali na smrt, zavrhlí vše, co dávalo chrámu a jeho službám význam. Jeho posvátnost se vytratila. Byl odsouzen ke zkáze.

Od onoho dne byly obětní dary i služba s nimi spojená bezvýznamné. Podobně jako Kainova oběť nevyjadřovaly víru ve Spasitele. Tím, že Židé vydali Krista na smrt, v podstatě zničili svůj chrám. Když byl Kristus ukřižován, vnitřní chrámová opona se roztrhla vedví odshora až dolů, na znamení, že byla přinesena velická závěrečná oběť a že systém obětních darů navždy skončil.“ Touha věků, 165.

Zpečetili Židé své odmítnutí evangelia při ukamenování Štěpána, nebo na Kristově kříži? Tento zdánlivý rozpor souvisí se zdánlivým rozporem mezi ztotožněním projevu Boží moci o Letnicích a brzy přicházejícím nedělním zákonem.

V příštím článku hodláme tento zdánlivý rozpor vyřešit, avšak přeji si připomenout, že účel tohoto konkrétního zkoumání vychází ze skutečnosti, již proroci označují, totiž že Boží laodikejský lid v posledních dnech nerozumí soudu. Věnovali jsme čas přezkoumání různých období a účelů soudu, abychom měli jasno v tom, jak se vyšetřující a výkonný soud oba sbíhají v brzy přicházejícím nedělním zákoně. Abychom mohli spatřit zjevení spojené s právě vznesenými zdánlivými rozpory, bylo nutno tyto prvky přezkoumat.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

Římští katolíci uznávají, že změna soboty byla provedena jejich církví, a uvádějí právě tuto změnu jako důkaz nejvyšší autority církve. Prohlašují, že tím, že protestanti zachovávají první den týdne jako sobotu, uznávají její moc vydávat zákony ve věcech Božích. Římská církev se nevzdala svého nároku na neomylnost; a když svět i protestantské církve přijímají podvrženou sobotu, kterou ustanovila ona, zatímco zavrhují sobotu Hospodinovu, fakticky tento nárok uznávají. Mohou se odvolávat na autoritu pro tuto změnu, avšak klamnost jejich argumentace lze snadno rozpoznat. Papeženec je dost bystrý, aby viděl, že protestanti klamou sami sebe a ochotně zavírají oči před skutečnostmi daného případu. Jak instituce neděle získává přízeň, raduje se, jsa si jist, že nakonec přivede celý protestantský svět pod prapor Říma.

„Změna soboty je znamením neboli znakem autority římské církve. Ti, kdo s porozuměním nárokům čtvrtého přikázání volí zachovávání falešné soboty místo pravé, tím vzdávají poctu té moci, na jejíž příkaz jediné je to nařizováno. Znamením šelmy je papežská sobota, kterou svět přijal na místo dne ustanoveného Bohem.

„Avšak doba k přijetí znamení šelmy, jak je určeno v proroctví, dosud nenastala. Doba zkoušky ještě nepřišla. V každé církvi jsou praví křesťané, nevyjímaje ani římskokatolické společenství. Nikdo není odsouzen, dokud neobdržel světlo a nepoznal závaznost čtvrtého přikázání. Když však bude vydán výnos vynucující padělanou sobotu a mocné volání třetího anděla bude varovat lidi před uctíváním šelmy a jejího obrazu, bude mezi falešným a pravým zřetelně vymezena hranice. Tehdy ti, kdo budou i nadále setrvávat v přestoupení, přijmou znamení šelmy na svá čela nebo na své ruce.

„Rychlými kroky se přibližujeme k tomuto období. Až se protestantské církve spojí se světskou mocí, aby podporovaly falešné náboženství, pro odpor vůči němuž jejich předkové snášeli nejkrutější pronásledování, tehdy bude papežská sobota vynucována spojenou autoritou církve a státu. Nastane národní odpadnutí, které skončí jediné národní zkázou.“ Bible Training

School, 2. února 1913.